

PÅSKDAGEN OTTESÅNG 1851

<sida1> Ottesång Påskdag[en] 1851.

Om Långfredagen lämnade vi Lärjungarne uti En stor sorg: och Maria Magdalena Sörjde allrämest. orsaken till Lärjungarnes sorg var den, att de efter Frälsarens Död, icke hade någon Frälsare mer att lita på. Förut hade de <sida2> haft den Tron, att Jesus var verldens Frälsare. Men efter hans död kunde de icke tro, att han var verldens Frälsare: De föllo då alldeles i förtviflan. Nu tänker mången, som har en död Tro i peruken: hade jag varit i Lärjungarnes ställe så skulle jag vis[s]t ick[e] hafva fallit i Förtviflan. Ty Gud Fader hade ju ännu icke dödt <sida3> fastän Sonen var död. Lärjungarne hade ju den Tron, att Gud, Fader var lefvande: hvarföre skulle de då falla i Förtviflan. De borde hafva satt all sin Förtröstan och lit till honom. Det är ju en stor synd, säger den döda Trons Predikanter, att tvifla på Guds nåd. Alldrig bör en menniska blifva så tokig, att hon faller i förtviflan[.] Men om nu Lärjun<sida4>garne hade [<hade> **upprepning**] behållit sin gamla Tro d.v.s. om de hade haft samma Tro, som Judar[n]e att den utlofvade Frälsaren hade ännu icke kommit i verlden, så skulle de alldrig hafva fått en lefvande Tro. att Lärjungarne hade en död Tro ända till Frälsarens död, det ser man på hela deras lefverne. Först och främst voro deras hjer[**tan**] fästade vid verlden. De tänkte alldeles icke på döden och domen <sida5> utan de tänkte mera [**på**] sin jordiska lycka, än på sin Eviga Salighet. De hade öfvergifvit sitt arbete, för att blifva rika och mäktiga Herrar i verlden emedan de trodde, att Jesus af Nazaret skulle blifva Israels Konung: Genom honom skulle de få höga Embeten, och blifva uphöjda till Herrar. Derföre upkom emellan dem en träta hvilken ibland dem skulle vara den yppersta. <sida6> uti denna träta var det icke frågan om hvilken ibland dem skulle vara den bästa Christen; utan de grälade om hedern och äran i verlden, hvilken som nu skulle få blifva Landshöfding, hvilken som skulle bli Biskop, o.s.v. men [<de> **överstrykt ord**] ehuru de hade en död Tro i peruken: så tviflade de ändå alldrig på sin salighet; ty de hade den Tron, att alla som Tro på Frälsaren, blifva nog <sida7> saliga. Men när nu Frälsaren var död, då hade de ingen jordisk Frälsare mer, på hvilken de kunde hoppas. De hade förut haft en stadig Tro, men efter Frälsarens död hade de ingen Tro. De föllo således i förtviflan; de började nu, att gråta och jämra sig. Men denna sorg och denna förtviflan var för dem alldeles nödvändig; ty om de icke hade fallit <sida8> i förtviflan: så hade den lefvande Tron alldrig hos dem blifvit uptänd. Det finns många ställen i den Heliga Skrift, som bevisa, att menniskan måste hafva en sorg, som är efter Guds sinne, innan hon kan emottaga den Hel[**ige**] Anda, och blifva en rätt christen. Frälsaren hade flera gånger förutsagt, att Lärjungarne skulle få sorg: Han sade neml. uti sin <sida9> afskeds predikan: I skolen gråta och jämra Eder, me[n] verlden skall glädjas. I varden bedröfvade, men Eder sorg varder vänd i glädje. Och uti samma afskeds Predikan sade han: Eder är nyttigt att jag bort går; ty om Jag icke bortgår, kommer icke hugsvalaren till Eder. Här tyckes det vara Frälsarens mening, att Lärjungarne måste en tid sakna honom alldeles: och det som Frälsaren har sagt om sina Lärjungar <sida10> det har han sagt om alla, som vilja komma till en sann och lefvande christendom. Det är således för oss nödigt att känna

Lärjungarnes lefverne, före Frälsarens död; deras sorg efter Hans död och deras glädje efter Hans upståndelse.

Lärjungarnes lefverne före Frälsarens död var ingalunda christeligt: men Frälsaren måste tåla deras svagheter; först [och] främst hade de en oriktig föreställning om christendomen <sida11> de famlade uti andeligt mörker och andelig blindhet: De förstodo icke Skrifterna; derföre måste Frälsaren efter sin upståndelse öppna deras Förstånds ögon, till att förstå Skrifterna. De hade icke heller haft någon Sorg, som var efter Guds sinne: De kände icke Frälsarens Försonings död: Dessutom var deras hjerta alldeles fast i verlden: de voro fulla af högmod och Egenkärlek, ja till och med häm[n]dgerighet[,] verlds hedern <sida12> var för dem så stor, att de ännu på vägen till Gethsemane disputerade om företrädet i det Messianska riket. Lärjungarnes hela lif före Frälsarens död, var således ingenting bättre än den döda Trons Predikanter nu för tiden pläga hafva. Ty Lärjungarne predikade också den tiden Evangelium; men deras predikande hade ingen verkan på Folkets hjertan: annorlunda gick det till på Pingest dagen, då Petrus hade fått den Helige anda: då Predikade <sida13> Petrus så kraftigt, at[t] flera tusen mennisko[r] blefvo upväckta ur sy[n]dasömmen: hans åhörar[e] fingo då ett stygn i sit[t] hjerta. Hvad Petrus hade predikat före si[n] omvändelse, var mest bara sladder och ett to[mt] munväder; och det Gud[s] ord, som Paulus predikade före sin omvänd[el]se, kunde passa för den säkra hopen; men för de christna var hans p[re]dikande en djefla lär[a]. Huru kunde väl Paul[us] före sin omvändelse Predika Christi Evangelium? så länge som ha[n] hyste ett andeligt hat <sida14> till de christna, ansåg han de christna för svärmare[,] kättare, och villo andar som borde utrotas med Eld och svärd: Djefvulen hade så förvändt synen på honom, att han ansåg Fariseernas lära [lära] för den [r]ätta läran; med de christ[n]nas Lära ansåg han för [e]n Djefla lära. Fariseernas och de Skriftlärda's Tro, ansåg han för den saliggörande Tron; men de christnas Tro ansåg han för svärmeri och vidskepelse: och derföre måste han förfölja de [c]hristna; hans Samvete kunde icke få någon [frid] <sida15> för än han fick tappa blod ur de christnas ådror. och ännu i denna dag är den djefvulska hopens hat till christendomen så stort, att när ormaett[ret] fräser i deras ådror, så kunna de icke få någon Samvets frid, förr än de fått tappa blod ur de christnas ådror: men det förskräckliga mörker, hvori den säkra hopen vistas, se de icke ännu att tappa blod ur de christnas ådror innan de få låna Eld ifrån afgrunden. Nu är det må[n]ga iblan[d] den döda Trons Predi<sida16>kanter, som påstå, att Lärjungarne hade en lefvande Tro före Frälsarens död, och detta påstående vilja den döda Trons Predikanter styrka med åtskilliga Skriftens språk, som till Ex. Frälsarens ord till Petrus; Salig äst du Simon Jonæ son; ty kött och blod hafver det icke uppenbarat. Alltså skulle Petrus då redan hafva haft en lefvande Tro, när han bekände att christus var Guds son. men huru stämmer detta öfverens med Petri då varande <sida17> invärtes tillstånd, när Frälsaren straxt derefter kallade Petrus för en Satan, som var honom till hindern. monne Petrus då verkligen var en christen, när Frälsaren kallade honom för En Satan, som ville fresta honom till det som ondt var. Men hela Petri lefverne utvisar, att Petrus den tiden var en mun christen, och att han hade en död Tro. Men

orsaken hvarföre den Döda Trons predikanter vilja tillegna Lärjungarne en lefvande Tro, är den svagheten, att de prata för sin sjuka mor, eller för sin Egen <sida18> gammel Adam, hvilken de vilja släppa in i himmelriket med hull och hår, d.v.s. utan bättring[,] utan ånger, utan helgelse; Lärjungarne vis[s]te ännu icke af den sorg, som är efter Guds sinne: de hade icke ännu erfarit Svedan och värken, som måste föregå den Nya Födelsen: De kände icke heller sitt stora synda förderf, och Djefvulens magt: huru kunde de uti detta förblindade tillstånd hafva en lefvande Tro? Jo! säga den döda [Trons] Predikanter: nog hade de ändå en lefvande Tro; ty de trodde <sida19> ju, att Jesus var Guds son och verldens Frälsare. Och det står ju tydligt att läsa i ABC: Boken: att den som Tror och blifver döpt han skall varda Salig, men dender icke Tror han skall varda fördömd: alltså måste ju den, som faller i förtviflan, fara till Helvetet, men den som Tror, han skall varda Salig. Ja ja! min [<Gustig> överstrykta tecken] Gunstiga Herr Nådatjuf! Nog har du en stark Tro på Frälsaren; och nog kan du Tro, att du skall varda Salig, utan ånger, utan bättring[,] utan den sorg, som är efter Guds sinne; utan helgelse med ett obotfärdigt och förhärdat hjerta, full af Egen kärlek, äregerighet och [ge]righet och afund <sida20> tänker nu gammel adam stiga in i Himmelriket. Sjelf är gammel adam så stor och bred, att han knap[p]t rums [ryms] in genom kyrk[o]dör[r]en; huru skall en sådan komma in genom den trånga porten? Alla Tro sig nu förtiden blifva saliga, krögare, fyllhyndar [fyllhundar], slagskämpar, horkonor, och bedragare: men det är svårt att veta, hvar alla dessa skola få rum i Himmelriket? Och Hvad uträtta [de] i Himmelriket? Förmodligen tänker krögarn mäta ut brennvvin i Himmelriket, och <sida21> drinkaren tänker förmodligen taga sig en sup i Himmelriket. Horkonan får förmodligen ligga uti Frälsarens Brudsäng i Himmelriket. Men om alla dessa hederliga menniskor icke gråta och jämra sig i nådatiden: så fruktar jag att de få gråta och jämra sig i Evigheten. Lärjungarne måste gråta och jämra sig medan Frälsaren låg i grafven: men verlden hade en Satans fröjd och Skadeglädje öfver Frälsarens död? De öfversta prästerna, de Skrift lärda och <sida22> Fariseer, höllo troligen kalas, spelte kort, dansade och drukko pusch i glädjen deröfver, att det nu skulle bli slut med det christna svärmeriet, när den stora kättar mestaren hade blifvit korsfäst och dödad. Men de visste icke, att Guds Ande nu först arbetade på Lärjungarnes hjertan, genom den Sorg, som var efter Guds sinne; verldens barn anade icke, att dessa Svärmare, nu höll sammankomst inom lykta dörrar, för att sedermera <sida23> uppträda som Läsar Predikanter: hade icke dessa Svärmare, varit uti förtviflan ifrån Långfredagen till Påskdagen: så hade troligen intet christendoms Svärmeri blifvit af. Det finnes ännu många menniskor i verlden, som hafva den Tron att christendomen har skämt bort hela mennisko slägtet. De påstå, att verlden hade varit mycket lyckligare, om Christendomen alldrig hade kommit till i verlden. De påstå att hedningarne [le]fva i den största lycksalighet emedan de tjena troget <sida24> sina afgudar och hafva alltid samvetsfrid. Man skulle således alldrig höra, att en hedning grubblar; eller att han har Samvetsqual, eller att han har fallit i förtviflan; och samma sak finner man äfven bland de döpta hedningarne. Man skulle alldrig höra dem gråta och jämra sig öfver sitt olycksaliga tillstånd[,] man skulle aldrig höra dem beklaga sig, att de <sida25> sakna Frälsarens nådiga närvaro, man skulle

PÅSKDAGEN OTTESÅNG 1851

alldrig höra dem klaga öfver brist på Tro eller kärlek; man skulle icke höra de döpta hedningarne hafva det ringaste bekymmer om sin framtid eller frukta för Evigheten: utan bara de hafva sin buk fylla [fyllid?] för dagen: så är allt bra: annorlunda var förhållandet med Lärjungarne <sida26> de måste gråta och jämra sig, när de saknad[e] sin Frälsare [och] föllo i förtviflan efter Frälsarens död; men just denna sorg och denna förtviflan var för dem nödvändig, emedan deras Egenkärlek och deras högmod blev kufvad genom denna sorg: de fingo genom denna andeliga sorg, afsky för verlden. Och monne icke en dylig[?] sorg <sida27> vara nödvändig för hvar och en, som vill blifva frällst genom Frälsarens upståndelse.

Maria Magdalena[,] ditt hjerta måste brista af sorg, innan Du får se den korsfäste Konungen lefvande. Den renaste kärlek kan icke beveka Dödens kalla bröst, att återgifva dig den Himmelska brudgummen <sida28> men dina Tårar och dina sukkar kan döden och Helvetet icke fördraga. De botfärdigas tårar och sukkar, tränga sig igenom Dödens iskalla bröst; Döden kan icke behålla den törne krönte Konungen, den store korsdragaren, kan inte få rum i Helvetet, emedan Guds sons vistande i afgrun<sida29>den blifver en odräglig plåga för afgrunds fursten: Djefvulen sjelf får Samvetsqual, när Guds Son visar honom sina Sår, dem han fått för sin kärle[ks] skull. Djefvulen måste då drifva ut honom från Helvetet, och släppa lös de fångar [ett oläsligt ord här] man finner ofta att de botfärdigas tårar falla som <sida30> glödande kol på den andeliga Döden och Djefvulen, som [<är> överstrykt ord] alldrig ångrar sitt eget verk, kan icke tåla de botfärdig[as] tårar. Han som är van att höra hormusik tycker, att de ångerfullas snyftande låter som kattmusik. Jag tål icke se sådant folk för mina ögon som stå och lipa och sukka, som <sida31> kreatur. Derföre måste Djefvulen och Hans Englar, köra bort de ångerfulla och bortfardiga [botfärdiga] ifrån Helvetet och be dem fara till Himmelriket. Men Guds Faderliga hjerta brister af förbarmande och medlidande med Maria Magdalena som gråter på Frälsarens graf: hon sörjer sin brudgumme som har fått så <sida32> många sår för sin kärleks skull. Djefvulen ville behålla sin hora, och Guds son [<ville> överstrykt ord] måste igenlösa sin brud med sitt eget blod. Då måste den Himmelska Fadren förbarma sig öfver den fattiga, sörjande, ångerfulla och gråtande bruden, och upväcka sin Son ifrån Dödens dvala, och be honom trösta sin sörjande brud; och hon får nu se honom lefvande, amen[.]

—
Original / FKHS Aunos samling / Nationalarkivet, Helsingfors /